

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 1017201425
Dátum vydania rozhodnutia: 16.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1017201425.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): H. S. S., nar. XX.XX.XXXX, bez dokladu totožnosti, štátna príslušnosť Pakistanská islamská republika, t.č. umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, zastúpeného Centrom právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, so sídlom Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 7Sa/74/2017-31 zo dňa 6. septembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 7Sa/74/2017-31 zo dňa 6. septembra 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č.: PPZ-HCP-BA6-189-008/2017-AV zo dňa 26.07.2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky n a r i a d' u j e , aby bol H. S. S., štátna príslušnosť Pakistanská islamská republika, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov bezodkladne prepustený zo zaistenia.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Pribeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-189-008/2017-AV zo dňa 26.07.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c)

zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Dublinské nariadenie“) dňom 26.07.2017. Sťažovateľ bol umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov. Žalovaný podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 26.01.2018.

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný uviedol, že sťažovateľ bol kontrolovaný na území Slovenskej republiky v obci Jarovce dňa 26.07.2017 v čase o 9.20 hod. spolu s inými cudzincami. Sťažovateľ nepreukázal svoju totožnosť a oprávnenosť pobytu na území Slovenskej republiky, nedisponoval žiadnym dokladom totožnosti. Všetci prítomní cudzinci uvádzali, že cestujú z Rumunska, kde im boli odobraté odtlačky prstov.

3. Po vykonaní lustrácií zistil, že sťažovateľ je žiadateľom o udelenie azylu v jednom z členských štátov. Žalovaný dňa 26.07.2017 začal konanie vo veci zaistenia sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu sťažovateľa podľa Dublinského nariadenia z dôvodu, že existuje značné riziko jeho úteku. Na základe uvedených skutočností ako aj doterajšieho konania sťažovateľa existuje riziko jeho úteku, nakoľko existuje reálny predpoklad (podľa vyjadrenia sťažovateľa), že sa chce dostať na územie Nemeckej republiky.

4. Žalovaný uviedol, že sťažovateľ na území schengenského priestoru nemá udelený pobyt podľa zák. č. 404/2011 Z.z., čo jednoznačne preukazuje existenciu značného rizika jeho úteku. Žalovaný zistil, že sťažovateľ nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z., nakoľko prípadným uložením uvedenej povinnosti by mohlo prísť k zmareniu sledovaného cieľa, a to návratu na územie členského štátu, keďže Slovenská republika je v prípade sťažovateľa iba tranzitnou krajinou, na ktorej území nechce zotrvať.

5. Dĺžku doby zaistenia stanovil v súlade s § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z., do 26.01.2018, počas ktorej žalovaný vykoná všetky úkony potrebné na odovzdanie sťažovateľa na územie zodpovedného členského štátu. V danom prípade pôjde hlavne o zabezpečenie akceptácie prevzatia zo strany zodpovedného členského štátu, ako aj samotnú prípravu prevozu, jeho technické, materiálne a personálne zabezpečenie, pričom po celý čas zaistenia žalovaný bude postupovať v súlade s ustanovením § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. a samotnú dĺžku doby, nutnú na reálny výkon prevozu sťažovateľa nie je možné presne určiť. Z tohto dôvodu dĺžka doby zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov medzi ktoré okrem iného patrí komunikácia medzi štátnymi orgánmi Slovenskej republiky a zodpovednými členskými štátmi ako aj vybavenie všetkých potrebných náležitostí na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe krajiny signatormi, prípadne iné nepredvídateľné okolnosti, ktoré nemožno predbežne určiť. Žalovaný v závere preskúmaného rozhodnutia konštatoval, že predmetné zaistenie je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len „Dohovor“).

II.

Konanie na krajskom súde

6. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- žalovaný v konaní nedostatočne zistil skutkový stav veci;
- napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci;
- preskúmané rozhodnutie je nepreskúmateľné;

- žalovaný nešpecifikoval štát, do ktorého má byť sťažovateľ vrátený, a to ani vo výroku preskúmaného rozhodnutia, ani v jeho odôvodnení;
- žalovaný nedostatočne odôvodnil existenciu značného rizika úteku;
- preskúmané rozhodnutie trpí v časti skúmania a vyhodnotenia možností uloženia miernejších donucovacích opatrení voči zaisteniu vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a
- žalovaný dĺžku doby zaistenia neodôvodnil žiadnymi konkrétnymi dôvodmi a konkrétnymi skutkovými okolnosťami prejednávanej veci.

7. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov:

- žalovaný riadne zistil skutkový stav a v konaní bolo preukázané, že sťažovateľ vstúpil na územie Slovenskej republiky neoprávnene a zdržiaval sa ňom bez víza alebo povolenia na pobyt; v Rumunsku požiadal o azyl, z dôvodu, že bol postrelený, na území Slovenskej republiky nežiada o udelenie azylu, nemá finančné prostriedky na vycestovanie z územia Slovenskej republiky; nemá zabezpečené ubytovanie;
- existencia značného rizika úteku sťažovateľa je preukázaná z jeho vyjadrení ako aj jeho konaním, keďže nelegálne vstúpil na územie Slovenskej republiky, pričom v iných členských krajinách žiadal o udelenie medzinárodnej ochrany. Na podklade uvedených skutočností ako aj doterajšieho konania sťažovateľa, ktorý bez oprávnenia vycestoval z iných krajín, existuje značné riziko jeho úteku, nakoľko je predpoklad, že sa chce dostať na územie Spolkovej republiky Nemecko;
- zo zápisníc jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ nemá finančné prostriedky a nemá žiadne ubytovanie na území Slovenskej republiky, preto sťažovateľ nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z.;
- žalovaný dĺžku doby zaistenia stanovil na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 26.01.2018 podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z., pričom táto doba je nevyhnutná na vykonanie všetkých dostupných úkonov smerujúcich k inému štátu Európskej únie;

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

8. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

- nesprávne právne posúdil žalobnú námietku sťažovateľa, týkajúcu sa krajiny, do ktorej má byť sťažovateľ vrátený ako aj otázku bezpečnosti danej krajiny;
- pri preskúmaní rozhodnutia nedostatočne zistil skutkový stav veci a následne vec nesprávne právne posúdil.

10. Ani z preskúmaného rozhodnutia, ani z napadnutého rozsudku nie je jasné, ktorá z krajiny Európskej únie je krajinou, s ktorou žalovaný rokuje o prevzatí alebo prijatí späť. Sťažovateľ síce požiadal o udelenie azylu v Rumunsku avšak jeho žiadosť bola zamietnutá, preto pokiaľ v preskúmanom rozhodnutí nie je špecifikovaný žiadny štát, do ktorého má byť odovzdaný, sťažovateľ je v neistote.

11. Vzhľadom na nestanovenie zodpovednej krajiny, s ktorou žalovaný rokuje, nemohla byť ani správne posúdená otázka bezpečnosti takejto krajiny. Ďalej sťažovateľ vo vzťahu k povinnosti skúmať otázku bezpečnosti krajiny do ktorej má byť odovzdaný poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Szak/5/2017 zo dňa 22.05.2017.

12. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

B)

13. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa na výzvu krajského súdu nevyjadril.

IV.

Právny názor kasačného súdu

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. v spojení s § 230 ods. 1 písm. c) potrebné zmeniť tak, že ruší preskúmané rozhodnutie a vec žalovanému vracia na ďalšie konanie.

15. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 2 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16. novembra 2017 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

16. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky) zdôrazňuje, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

17. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

18. V súvislosti s uvedeným kasačný súd konštatuje, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu zistil pochybenie v otázke právneho posúdenia v merite veci odôvodňujúce potrebu zmeny napadnutého rozsudku krajského súdu a tento dôvod kasačnej sťažnosti preto považoval za dôvodný.

19. V predmetnej veci žalovaný rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia dňom 26.07.2017. Žalovaný podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 26.01.2018. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti v prvom rade namietal nestanovenie členského štátu Európskej únie vo výroku preskúmaného rozhodnutia, resp. v jeho odôvodnení a zároveň z toho plynúce nesprávne posúdenie otázky bezpečnosti takejto krajiny, resp. absenciu takéhoto posúdenia.

20. Vo vzťahu k týmto sťažnostným bodom kasačný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vo veciach zaistenia cudzincov (napr. 1SZa/7/2016) a dodáva, že žalovaný správny orgán je v rámci

rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi. Rovnako tak v rozhodnutí o zaistení nesmie absentovať náležité zdôvodnenie dôvodnosti zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúceho v jeho umiestnení do útvaru policajného zaistenia.

21. Povinnosťou žalovaného je preto odôvodniť rozhodnutie o zaistení tiež z hľadiska účelnosti zaistenia, uvedenej v § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. Preto pokiaľ rozhodnutie o zaistení na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia nie je odôvodnené aj z tohto, vyššie spomínaného hľadiska, je z pohľadu kasačného súdu nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné.

22. Napokon, pokiaľ žalovaný neurčil krajinu do ktorej má byť sťažovateľ odovzdaný, pričom v rozhodnutí odkazoval všeobecne len na nešpecifikovaný členský štát Európskej únie, takúto skutočnosť kasačný súd považoval sa závažný nedostatok preskúmaného rozhodnutia.

23. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, podľa ktorého možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

24. Z uvedeného potom vyplýva, že ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca (v prejednávanej veci sťažovateľa).

25. Ďalej kasačný súd pripomína viazanosť členského štátu (zásada lojality) v zmysle čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii v spojení s čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (t.j. aj orgánov výkonnej moci, kam žalovaný nepochybne patrí) právne záväznými aktmi orgánov Európskej únie, pričom z uvedenej viazanosti vyplýva nielen pasívna povinnosť členského štátu akceptovať úniový poriadok ako celok, ale na druhej strane aj jeho aktívna povinnosť vytvoriť podmienky, najmä pre aplikačnú prax, na jeho riadne uplatňovanie. Spomedzi nich pre oblasť azylovej a utečeneckej agendy významné miesto zaujíma Dublinské nariadenie, ktoré okrem iného upravuje aj postup členského štátu, ak sa na jeho území nachádza štátny príslušník tretej krajiny bez cestovných dokladov, ktorý podľa získaných informácií už požiadal o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte (t.j. v prejednávanej veci zrejme Rumunsko, ktoré však žalovaný v preskúmanom rozhodnutí ako krajinu do ktorej má byť prevezený neurčil).

26. Podľa kasačného súdu je v zmysle vyššie citovanej judikatúry povinnosťou krajského súdu preveriť, či žalovaný skúmal účel zaistenia - teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky alebo či účel zaistenia naďalej trvá (§ 90 ods. 1 písm. d/ zák. č. 404/2011 Z.z.). Pritom z preskúmaného rozhodnutia pre krajský súd jednoznačne vyplývalo, že sťažovateľ bol zaistený v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. za účelom zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia, t.j. s logicky očakávanou aplikáciou tohto úniového nariadenia obidvomi členskými štátmi.

27. Predovšetkým kasačný súd zdôrazňuje, že žalovaný pred vydaním preskúmaného rozhodnutia, ale aj v priebehu súdneho konania o prieskume uvedeného rozhodnutia mal preverovať, či kompetentné orgány proces podľa Dublinského nariadenia začali a aké úkony sa v tejto veci vykonali, pretože od časovej postupnosti závisel samotný účel zaistenia, nakoľko jeho realnosť (realizovateľnosť účelu) je vždy nevyhnutnou podmienkou zákonnosti zaistenia.

28. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že žalovaný dňa 26.07.2017 požiadal Dublinské

stredisko o preskúmanie podmienok pre začatie konania podľa čl. 5 ods. 2 Dublinského nariadenia. Súčasťou tohto podania ja aj zoznam ďalších štátnych príslušníkov tretích krajín a informácia o tom, že sa jedná o žiadateľov o poskytnutie medzinárodnej ochrany na území Bulharska a Rumunska. V preskúvanom rozhodnutí však úplne absentuje akákoľvek zmienka o krajine, v ktorej sťažovateľ požiadal o udelenie azylu, ktorý mu mal byť podľa jeho vyjadrenia zamietnutý. Taktiež z administratívneho spisu žalovaného nevyplýva akýkoľvek ďalší dôkaz o komunikácii žalovaného s Dublinským strediskom ohľadom splnenia podmienok pre začatie konania podľa Dublinského nariadenia, resp. o komunikácii s dožiadaným členským štátom (pričom ani kasačnému súdu nie je známe, ktorý štát mal byť požiadaný o akceptáciu prijatia).

29. Obsah administratívneho spisu, odôvodnenie preskúvaného rozhodnutia ako aj absencia vyjadrenia žalovaného ku kasačnej sťažnosti naznačuje dôvodnosť záveru o nedostatočnom individuálnom prístupe žalovaného k posúdeniu predmetného prípadu. Aj napriek tomu, že v zmysle § 450 ods. 3 S.s.p., ak žalovaný nepredloží svoje stanovisko ku kasačnej sťažnosti, bude sa konať bez tohto stanoviska, v danom prípade (pokiaľ ide o pozbavenie osobnej slobody) vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe ako aj ku kasačnej sťažnosti nepochybne predstavuje relevantný zdroj informácií o jeho ďalšom postupe vo veci zaistenia.

30. V danej situácii sú preto na mieste pochybnosti o náležitom dodržaní postupu podľa § 90 ods. 2 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. ako aj podľa príslušných ustanovení Dublinského nariadenia, čo je z pohľadu kasačného súdu dostatočným dôvodom pre vyslovenie záveru o nepreukázaní účelnosti zaistenia sťažovateľa a odkazujúc na bod 23 tohto rozsudku aj o nezákonnosti pozbavenia jeho osobnej slobody.

31. Na sťažnostný bod sťažovateľa namietajúci neposúdenie otázky bezpečnosti v zodpovednom členskom štáte Európskej únie, kasačný súd neprihliadol práve z dôvodu, že takýto štát v rozhodnutí konkretizovaný nebol, pričom však ani samotný sťažovateľ v tejto súvislosti netvrdil a ani nepredložil žiadne relevantné dôkazy vyvolávajúce aktuálne pochybnosti o bezpečnostnej situácii niektorého z nich.

V

32. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď preskúvané rozhodnutie potvrdil. Nakoľko samotné preskúvané rozhodnutie trpí vadami spochybňujúcimi tak jeho zákonnosť, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. platí, že ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

33. Vzhľadom na zrušenie preskúvaného rozhodnutia, kasačný súd rozhodol o bezodkladnom prepustení sťažovateľa zo zaistenia v zmysle čl. 28 ods. 4 Dublinského nariadenia v spojení s čl. 9 ods. 3 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (prepracované znenie) (ďalej len „prijímacia smernica“), ako aj čl. 5 ods. 4 Dohovoru, ktoré zakotvujú povinnosť nariadiť prepustenie osoby, ktorej zaistenie bolo nezákonné.

Podľa článku 28 ods. 4 Dublinského nariadenia pokiaľ ide o podmienky zaistenia osôb a záruky vzťahujúce sa na zaistené osoby, na zabezpečenie postupov odovzdania do zodpovedného členského štátu sa uplatňujú články 9, 10 a 11 smernice 2013/33/EÚ.

Podľa článku 9 ods. 3 piatej vety prijímacej smernice dotknutý žiadateľ musí byť bezodkladne prepustený, ak je podľa súdneho preskúmania jeho zaistenie nezákonné.

34. Podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru v citovanom znení každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

35. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.